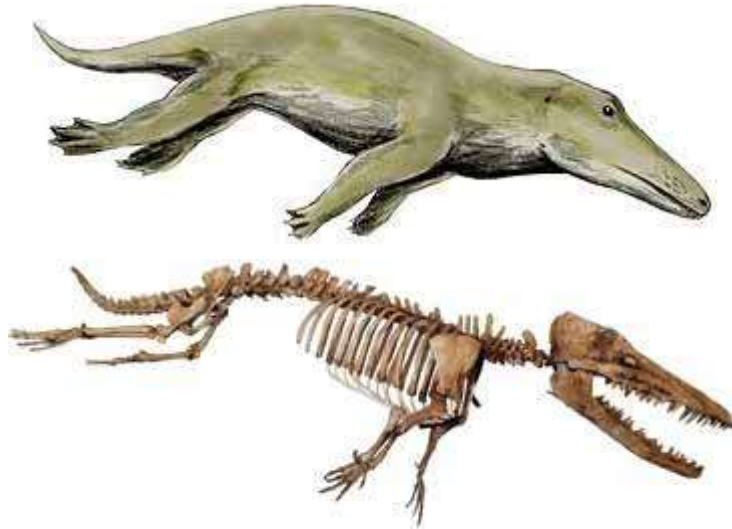

De 'wandelande walvis' (*wolfswalvis*)

Bron: https://www.wayoflife.org/reports/lyting_evolutionary_art_wolf_whale.html, 21-8-2024

Vertaling door M.V. Plaatjes Wiki

Tekeningen van "de wandelende walvis" (*Ambulocetus natans*), met dosis fantasie

INLEIDING

"Het lijkt erop dat als we echt folklore en mythe willen, we niet naar de Bijbel moeten gaan, maar naar de verhalen over de menselijke evolutie in *National Geographic*, *Time*, *Discover* en onze school- en universiteitsboeken. In werkelijkheid is de menselijke evolutie een sprookje voor volwassenen" (Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, p. 42).

"Het darwinisme kijkt je niet recht in de ogen" (Michael Pitman, *Adam and Evolution*, p. 217).

"Wanneer onze vooraanstaande wetenschappers hun toevlucht moeten nemen tot het soort van verdraaiing die een aandelenpromotor in de gevangenis zou doen belanden, dan weet je dat ze in de problemen zitten" (Phillip Johnson, *The Wall Street Journal*, 1999).

"Vervalsingen en fraude zijn niet zo ongewoon in de wetenschappelijke wereld" (Paul Chambers, *Bones of Contention*, p. 248).

"Ik geloof dat op een dag de darwinistische mythe zal worden gerangschikt als het grootste bedrog in de geschiedenis van de wetenschap" (Søren Lovtrup, *Darwinisme: de weerlegging van een mythe*).

"De indruk dat wetenschappers rationeel en eerlijk denken, is een simplistische mythe. Het feit is dat ze onderhevig zijn aan dezelfde menselijke tekortkomingen als de rest van ons. Als we in de ivooren torens kijken, vinden we de vertrouwde machtsverhoudingen, persoonlijkheidsconflicten en intellectuele blinde vlekken veroorzaakt door filosofische vooronderstellingen" (Ian Taylor, *In the Minds of Men*, p. 280).

"Binnen de Engelstalige wereld blijft Darwins evolutietheorie de enige wetenschappelijke theorie die op grote schaal wordt verdedigd door de wetenschappelijke gemeenschap en door alle anderen wordt verworpen. Ongeacht de inspanningen van biologen, blijft het ding dezelfde reactie uitlokken die het altijd heeft uitgelokt: je maakt een grapje, toch?" (David Berlinski, *De misleiding van de duivel*, p. 186).

Het volgende komt uit *An Unshakeable Faith: A Course in Apologetics*.

Men zegt wel eens “een afbeelding is duizend woorden waard”, en ik twijfel er niet aan dat meer mensen door plaatjes dan door woorden beïnvloed werden om in evolutie te geloven. Van bij haar aanvang werd darwiniaanse evolutie gepopulariseerd door kunstige afbeeldingen - liegende kunst.

DE WANDELENDE WALVIS

Kunst wordt al tientallen jaren gebruikt om de veronderstelde evolutie van de walvis uit een klein landwezen weer te geven.

Darwin stelde zich voor dat de walvis evolueerde uit de beer, maar het is tegenwoordig populairder om te beweren dat hij is geëvolueerd uit een uitgestorven wolfachtig wezen.

In 1994 kondigden kranten aan: “Fossil Thought to Belong to Walking Whale - Creature May be Missing Link” (*Cleveland Plain Dealer*, 16 januari 1994). Deze wolfswalvis werd *Ambulocetus natans* (“de walvis die kon lopen en zwemmen”) genoemd. Dit wezen is ongeveer zo groot als een mannelijke zeeleeuw en wordt verondersteld zowel op het land te kunnen lopen als in water te zwemmen. Natuurlijk zijn er veel levende dieren die dat kunnen!

Kenneth Miller gebruikte dit als een belangrijk icoon voor evolutie in zijn anti-creationistische boek *Finding Darwin's God*. Hij beweerde dat “het dier zich gemakkelijk kon verplaatsen, zowel op het land als in het water”.

Als bewijs leverde hij een tekening van een compleet skelet van *Ambulocetus* en een reconstructie van hoe het wezen er zogenaamd uitzag (met een gestroomlijnd lichaam, zwemvliezen en een soort dolfijnachtig hoofd). [Zie plaatjes bovenaan]

Het probleem is dat er maar weinig botten zijn, zodat Millers tekening van een compleet skelet een verzinsel is. Er zijn geen botten van de bekkengordel. Zoals Jonathan Sarfati opmerkt: “Zonder dit is het aanmatigend voor Miller om die proclamatie te doen” (*Refuting Evolution 2*, p. 138).

RODHOCETUS

Een andere kandidaat voor de vermeende ontbrekende schakel tussen het landzoogdier en de walvis is de *Rodhocetus*. Hij wordt in musea en leerboeken afgebeeld als een wezen met enkele walvisachtige kenmerken, zoals een lange walvissnuit, een walvisachtige staart of staartvin en zwemvliezen, maar met vier poten - twee korte aan de achterkant en langere aan de voorkant.

Tijdens het filmen voor de videodocumentaire *Evolution: The Great Experiment*, merkte dr. Carl Werner een discrepantie op in de fossielentoonstelling van de Universiteit van Michigan tussen tekeningen van *Rodhocetus* en de werkelijke fossielen.

In het bijzonder zijn er geen fossielen voor de staartvin of voor de flippers, precies de dingen die worden gebruikt als bewijs dat dit wezen een ontbrekende schakel is in de evolutie van de walvis.

In een interview bevestigde dr. Phil Gingerich, de wetenschapper die verantwoordelijk was voor de ontdekking en reconstructie van *Rodhocetus*, dat de tekeningen slechts speculatie zijn. Hij zei: “We hebben de staart niet van *Rodhocetus*. We weten niet zeker of het iets had dat wijst op een walvisstaartvin of niet. Dus ik speculeerde dat het misschien een walvisstaartvin was”.

Gingerich erkende ook dat de flippers waren getekend zonder fossiel bewijs en dat niet langer wordt aangenomen dat *Rodhocetus* flippers had. Hij zei: “Sindsdien hebben we de voorpoten, de handen en de voorarmen van *Rodhocetus* gevonden, en we begrijpen dat hij niet het soort armen heeft die uitgespreid kunnen worden zoals flippers aan een walvis” (*Evolution: The Grand Experiment*, Vol. 1, blz. 143).

De antwoorden van Gingerich voor de camera sloegen in als een bom, aangezien zelfs de eigen tekeningen van het museum nog steeds flippers aan het wezen hadden. Hij zei:

“Sindsdien hebben we de voorpoten, de handen en armen van *Rodhocetus* gevonden en we begrijpen dat hij niet het soort armen heeft die kunnen worden uitgespreid zoals flippers aan een walvis. Als

je geen zwemvliezen hebt, denk ik niet dat je een walvisstaart en een echt krachtig zwemmen kunt hebben. Dus ik betwijfel dat *Rodhocetus* een walvisstaart zou hebben gehad”.

Na het tonen van het verbazingwekkende interview met dr. Gingerich, concludeert *Evolution: The Grand Experiment*:

“Veel experts beschouwen walvissen als het beste fossiele bewijs voor evolutie, maar ze zijn zich niet bewust van deze discrepanties. Tegenstanders van evolutie beweren dat de evolutie van walvissen niets meer is dan een hoopvolle veronderstelling. Als museumdiagrammen worden hertekend en gecorrigeerd voor verschillende discrepanties, beweren tegenstanders dat de evolutie van walvissen niet bestaat”.

Het is belangrijk op te merken dat dezelfde documentaire, interviews weergeeft met evolutionaire wetenschappers die *Rodhocetus* citeren als onbetwistbaar bewijs voor de evolutie van de walvis! Dr. Taseer Hussain, paleontoloog en hoogleraar anatomie aan de Howard University en onderzoeksmidwerker bij het Smithsonian National Museum of Natural History, zei bijvoorbeeld: “We hebben een complete, moderne walvisachtige structuur in *Rodhocetus*” (*Evolution: The Grand Experiment*, Vol. 1, p. 143).

PAKICETUS

Phil Gingerich, die naam heeft gemaakt op het gebied van de evolutie van walvissen, ontdekte nog een andere veronderstelde ontbrekende schakel. Ook deze is gevonden in Pakistan en heet *Pakicetus*. Hij werd opgevoerd in de PBS-serie “Evolution” uit 2001. Hoewel er slechts een paar schedelfragmenten waren opgegraven, werd beweerd dat het wezen “een binnenoer had zoals dat van een walvis” en dat hij werd afgebeeld als zwemmend en vissen vangend onder water. Op basis van het zwakste fossiele “bewijs” leverde Gingerich een illustratie voor schoolleraren van de *Pakicetus* die onder water zwemt als een walvis en zichzelf voortstuwt met als vinnen uitziende poten en een stompe staart die naar verluidt op weg is om helemaal te verdwijnen (Jonathan Sarfati, *Refuting Evolution 2*, p. 136). Dit was gebaseerd op een paar botfragmenten!

Toen er meer botten van *Pakicetus* werden opgegraven, verklaarden walvisexperts J. Thewissen, E. Williams, L. Roe en S. Hussain in het tijdschrift *Nature* dat het strikt een landdier was. “Alle post-craniale botten geven aan dat pakicetiden landzoogdieren waren...”. (“Skeletons of Terrestrial Cretaceous and the Relationship of Whales to Artiodactyls”, *Nature*, 20 september 2001, geciteerd uit Sarfati, *Refuting Evolution 2*, p. 137).

De nieuwe tekening van *Pakicetus* toont een wezen dat heel anders is dan het wezen dat door PBS wordt uitgezonden. Het is een hondachtig dier met een puntige snuit en een lange staart. Niet onder water zwemmend als een walvis, geen als vinnen uitziende poten, geen stompe staart die op weg was naar verdwijnen!

BASILOSAURUS

Basilosaurus wordt ook gebruikt als schakel in de keten van de evolutie van walvissen. Hij was te zien in de serie *Walking with Dinosaurs* van Discovery Channel en ook in het speciale rapport “Evolution of the Whale” van National Geographic (november 2001).

Basilosaurus was zeker een groot zeedier, maar het was een reptiel! In feite betekent de term “saurus” hagedis en wordt gebruikt voor uitgestorven dinosaurusreptielen zoals *tyrannosaurus*.

Beroepsbiologieleraar Kenneth Poppe zegt:

“Zijn wervelkolom, tanden en neusgaten lijken veel meer op de zeevarende dinosaurussen *mosasaurus* en *plesiosaurus* genaamd, en de kleine neusschelpen in de schedel laten zien dat het een koudbloedig wezen is. ... Paleontologen zijn onvermurwbaar dat de *basilosaurus* geen tussenschakel in transitie was, maar een gevestigde en permanente soort op zich die geen naaste voorouders of nakomelingen heeft. Waarom wordt het reptiel *Basilosaurus* dan direct gebruikt om zoogdierknaagdieren met zoogdierwalvissen te verbinden?” (*Reclaiming Science from Darwinism*, pp. 205, 208).

Het “bewijs” voor de evolutie van walvissen komt eigenlijk neer op twee dingen, en beide zijn niets meer dan evolutionaire veronderstellingen.

Ten eerste is er homologie, wat de overeenkomsten betekent tussen bepaalde wezens die passen in het evolutionaire model van hoe de evolutie van walvissen had moeten gebeuren. Een typische kaart is die in het Museum of Natural History van de Universiteit van Michigan, Ann Arbor. De top is een hondachtig wezen en daaronder zijn drie andere wezens die steeds meer op een walvis gelijken (hoewel ze al die tijd dramatisch verschillen van de walvis). Zelfs als deze uitgestorven wezens er eigenlijk uitzagen zoals de evolutionaire tekeningen, wat hoogst twijfelachtig is, komt dit niet overeen met enig bewijs voor de evolutie van walvissen. Een ander voorbeeld is de walvistoonstelling in het Smithsonian Museum of Natural History. Het enkelbot van een hert en het enkelbot van *Rodhocetus* worden naast elkaar getoond met deze uitleg: “Vergelijkbare enkelbot-assemblages bij dit hert en bij vroege walvissen wijzen sterk op hun voorouderlijke verwantschap”. Merk op dat ze aannemen dat *Rodhocetus* een soort walvis is, terwijl hier absoluut geen wetenschappelijk bewijs voor is. Ze gaan er ook van uit dat gelijkenis in sommige structuren een bewijs is van evolutie, terwijl ook dit nooit is aangetoond.

Het tweede bewijs is het evolutionaire naamgevingssysteem, waarbij sommige uitgestorven wezens “walvissen” worden genoemd en vervolgens worden gebruikt als bewijs van walvisevolutie, maar de naamgeving wordt gedaan op basis van uitsluitend evolutionaire aannames. Dit is een te laken cirkelredenering. Dr. Duane Gish, Ph.D. in de biologie van de Universiteit van Californië Berkeley zegt: “Eerlijk gezegd weet ik niet waarom ze dat wezen een walvis zouden kunnen noemen. Ik heb nog nooit een wandelende walvis gezien en ik heb nog nooit een varken gezien dat vliegt. Deze dingen bestaan gewoon niet. En het idee dat er een walvis is die liep, wel, we hebben mariene organismen Vandaag – zehonden en deze andere schepselen: zeeleeuwen enzovoort – die kunnen opstaan en een beetje op het land manoeuvreren. Maar daar zijn ze voor gemaakt. Ze zijn helemaal geen tussenvorm tussen iets anders” (geciteerd in *Evolution: The Grand Experiment*, Vol. 1, p. 138).

Afgezien van evolutionaire mythen, beschouw hoe een wolf of een dergelijk wezen zou evolueren naar de 13 verschillende families en 70 verschillende soorten walvissen.

Dr. Duane Gish noemt slechts een paar van de enorme problemen met dit plaatje.

“Evolutionisten worden gedwongen te geloven dat, wat de noodzaak ook mag zijn, hoe complex en ongebruikelijk ook, willekeurige genetische fouten in staat waren om de benodigde structuren op een perfect gecoördineerde manier te produceren. ... Er is een enorm geloof in wonderen voor nodig, waar de materialistische filosofie ze eigenlijk verbiedt, om te geloven dat een harig viervoetig zoogdier in het water kroop, en geleidelijk, in de loop van eonen, via duizenden en duizenden willekeurige genetische fouten, walvissen, dolfinen, zeehoeien, zehonden, zeeleeuwen, walrussen en andere zeezoogdieren voortbracht. Deze blinde hit-and-miss methode genereerde vermoedelijk de vele zeer gespecialiseerde complexe organen en structuren zonder welke deze walvissen niet zouden kunnen functioneren, complexe structuren die in beginnende stadia volkomen nutteloos en zelfs schadelijk zouden zijn. De evolutietheorie is een ongeloofwaardig geloof” (*The Fossils Still Say No*, pp. 206-208).

Beschouw het probleem van het duikvermogen van de walvis:

“Tuimelaars [een dolfinensoort] duiken gemakkelijk tot een diepte van bijna 1200 voet. De spitsnuitdolfijn kan tot een diepte van meer dan 1600 voet duiken. De grootste van de tandwalvissen, de potvis (lengte ongeveer 65 voet en gewicht ongeveer 120.000 pond) duikt gemakkelijk tot 3.000 voet en kan zelfs duiken tot een diepte van bijna 10.000 voet, bijna twee mijl. Om bestand te zijn tegen de enorme druk op zulke grote diepten, die zelfs op een diepte van ongeveer 3.000 voet een druk bereikt die bijna 100 keer zo hoog is als op zeeniveau, moet het schedel- en gehoorsapparaat van de walvis zeer speciaal worden aangepast, inclusief een sterk verhoogde vascularisatie van het oor. De potvis heeft een enorme kamer met enkele honderden liters potvisolie, of cetaceum, die verandert afhankelijk van de diepte en temperatuur om aanpassing van het drijfvermogen mogelijk te maken. Voordat hij gaat duiken, ondergaat deze walvis een ademhalingsoefening van tien minuten om ervoor te zorgen dat zijn spieren, bloed en longen zuurstof opslaan. Het bloed bevat 50% meer hemoglobine dan menselijk bloed, en terwijl mensen slechts 10-20% van hun ingeademde lucht gebruiken voor energie, kan deze walvis 80-90% gebruiken. Tijdens een duik komt slechts 9% van de zuurstof uit de longen, terwijl 41% uit bloed komt en 50% uit spieren en weefsels.

“Om hen te helpen ‘zien’ op diepten in het donker, zijn tandwalvissen uitgerust met een sonar of echolocatiesysteem. Er wordt gemeld dat ze geluiden kunnen horen die onder water worden uitgezonden vanaf afstanden van zestig mijl” (*The Fossils Still Say No*, p. 206).

Beschouw het probleem van de verandering in het bekken.

“Een van de belangrijkste problemen voor darwinisten in de evolutie van walvissen is het construeren van een patroon van gebeurtenissen waarbij de staart van de walvis in kleine, natuurlijk geselecteerde stappen tevoorschijn komt. Het punt is dat de staart op en neer beweegt, terwijl hij bij een landzoogdier van links naar rechts beweegt. Dit kan klinken als een relatief klein verschil, maar anatomisch is het dat niet. Het betekent dat de voorouder van de walvis op de een of andere manier van zijn bekken af moest komen. ... Volgens Michael Pitman, een jonge bioloog van de Universiteit van Cambridge die een studie van het probleem heeft gemaakt, ‘zou elke neerwaartse beweging van zo’n staart de voortplantingsopening van het wezen tegen de achterkant van het bekken verpletteren, wat pijn en schade zou veroorzaken’. Natuurlijke selectie zou zo’n verandering tegenwerken. Dus om de op-en-neergaande actie bij walvissen te laten ontstaan, moesten er tegelijkertijd willekeurige genetische veranderingen zijn die het bekken verkleinden terwijl de staart groter kon worden. Afgezien van de verbijsterende onwaarschijnlijkheid dat zo’n reeks gebeurtenissen bij toeval zou gebeuren, heeft Pitman geconcludeerd dat er nog een ander anatomisch bezwaar is. Op een bepaald moment in de veronderstelde overgangperiode zou het heupbeen ‘te klein zijn geweest om de achterpoten te ondersteunen en toch te groot om de spieren mogelijk te maken die nodig zijn om de grote staart van de walvis te bewegen’” (Francis Hitching, persoonlijke communicatie met Michael Pitman, *The Neck of the Giraffe*, p. 70).

Neem het probleem van de babywalvis.

“De baby’s van walvissen worden onder water geboren. Als ze zouden worden afgeleverd op de manier waarop menselijke baby’s normaal worden afgeleverd - met het hoofd eerst - dan zouden ze niet overleven. Alle walvissen worden eerst met de staart geboren. Babywalvissen moeten onder water zogen. Als ze op de gebruikelijke manier moesten zogen, zouden ze verdrinken of verhongeren. Geen probleem. De borstklieren van de moederwalvis zijn uitgerust met spieren die haar in staat stellen om de melk snel in de mond van de baby te spuiten onder zo’n druk dat er een fontein boven water zou ontstaan van zes voet hoog. Haar moedermelk bevat 42% vet en 12% eiwit, vergeleken met 4,4% vet en 1% eiwit van menselijke moedermelk. Een baby blauwe vinvis drinkt dagelijks ongeveer 200 pond melk en komt ongeveer 175 pond per dag aan” (*The Fossils Still Say No*, p. 207).

De mond van de babywalvis past precies in het lichaam van zijn moeder zodat het zeewater niet vermengd raakt met de melk, en zijn luchtpijp is langwerpig boven de slokdarm zodat er geen melk in zijn longen kan stromen (David Watson, *Myths and Miracles*, pp. 27, 28).

“Dit ontwerp moest perfect zijn voor zowel de moeder als de babywalvis vanaf de allereerste keer dat een babywalvis werd geboren en onder water moest worden gezoogd”.

Dit is slechts een klein deel van wat een wolfachtig wezen nodig heeft om een walvis te worden.

De evolutie van de walvis vanuit *enig* landwezen is een “whale of a tale”!

Lees verder:

- o Liegende evolutionaire kunst: http://www.verhoevenmarc.be/liegende_kunst.htm

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

“Schepping vs. Evolutie”: <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>